

glavni obravnavi, vender brez uspeha, uporabo §. 317 kaz. pr. r. zahteval (§. 344, št. 10 c, kaz. pr. r.). —

Dne 5. oktobra 1877 vršila se je pri c. kr. kasacijskem dvoru pod predsedništvom dvornega svetovalca P a c e l t 'a javna obravnava o tej ničnosti pritožbi. Po predavanji referenta in po prečitani potrebni aktov predlagal je generalni prokurator dr. pl. Liszt, da naj se za zatoženca došlemu dvornemu in sodniškemu odvetniku dr. Blochu najprvo beseda podeli v izpeljanje ničnosti pritožbe; s tem bode generalni prokuraturi mogoče postalo, ob enem o ničnosti pritožbi c. kr. državnega pravdnštva in zatoženca M.-a svoje mnenje izraziti. Obravnava se bode s tem okrajšala in zagovornik dobi tako pravico k zadnji besedi. — Dr. Bloch, kateremu je na to predsednik besedo podelil, izpeljal je ničnosti pritožbo še natanjčneje.

(Dalje prihodnjič.)

Kadar se vzame v eksekucijo nepremakljivo dobro, ima sodec po italijanskem*) in poljskem sodnem redu dovoliti eksekventu zastavno pravico, na kolikor je ni pridobil z vknjižbo ali z drugim načinom.

Vsled odloka c. kr. kotarskega soda koprškega od 29. avgusta 1878, št. 5776, bila je vknjižena na podlagi zastavne javne pogodbe od 24. avgusta istega léta za terjatev A. B. v znesku 536 gl. zastavna pravica na B. C. v Miljah ležeče, v gruntovni knjigi porezne občine Miljske vpisano zemljišče, in ker ni dolžnik B. C. v pogojenem času dolga plačal, če prav se je bil obvezal platiti ga do 30. junija 1879 pod eksekucijo, zaprosil je verovnik A. B. z

*) „Regolamento generale del processo civile del Regno Lombardo-Veneto“ ki je slaba kopija sodnega reda za Gališko in Vladimirsko velja vsled dvornega dekreta od 5. avgusta 1823 št. 5959 na Vološčini in Podgrajščini in vsled dvornega dekreta od 9. marca 1832, št. 2553 tudi na Píranščini in Koprščini in pri sodiščih tržaških, na kolikor spadajo pod nje isterska sodišča.

vlogo od 7. julija 1879, št. 4833 za dovoljenje eksekutivne cenitve v zastavo danega zemljišča.

Z odlokom od istega dne in pod jednacim vročbenim številom je c. kr. kotarski sod koprski

uvaževaje, da zamore upnik takrat samo zahtevati eksekutivno cenitev zastavljenega mu posestva, kadar dokaže, da mu je bila že dovoljena in izvedena vknjižba eksekutivne zastavne pravice;

uvaževaje, da navadna vknjižba zastavne pravice ni jednolična z vknjižbo eksekutivne zastavne pravice, ter da ni ž njo enakoveljavna, — odbil to prošnjo.

Proti temu odloku je verovnik za časa rekuriral in višje sodišče je

uvaževaje, da je rekurent pridobil že vsled odloka od 29. avgusta 1878, št. 5676, vknjižbo zastavne pravice za svojo terjatev od 536 gl. na eksekutovo posestvo;

uvaževaje, da učinki take vknjižbe niso drugačni od vknjižbe eksekutivne zastavne pravice, izvedenc na podlagi kake sodne poravnave ali razsodbe;

uvaževaje, da v smislu §. 415 italj. sodn. reda, (ki stoji v soglasji s §. 426 občn. sodn. reda Josifinskega, §. 322 sodn. reda gališkega in s §. 500 priv. gradjanskega postopnika za Hrvatsko) mora sodec dovoliti eksekventu zaproseno eksekucijo na nepremakljivo dobro, na kolikor je ni že pridobil z vknjižbo ali z družim načinom:

uvaževaje, da pod izrazom „drugim načinom“ (in altro modo) mora se v navzočem slučaju razumevati že izvedena vknjižba dolžne glavnice, in

uvaževaje, da je naprošena cenitev bila izvršivna (procedibile) neodvisno od vsake predbežne vknjižbe eksekutivnega založnega prava, — promenilo z odlokom od 18. julija 1879, št. 2411 odlok prvega sodca ter mu je zaukazalo, da reši prošnjo po sodnem redu.

Proti tej rešitvi revidiral je dolžnik. C. kr. najvišje sodišče je pa

uvaževaje, da §. 455. sodn. reda italj. (§. 326 gališkega in §. 425 tirolskega) predpisuje vknjižbo eksekutivne založne pravice na dobro nepremakljivo kakor prvo eksekucije stopinjo samo takrat,

kadar ni eksekvent pridobil že vknjižbe ali z družim načinom zastavne pravice;

uvaževaje, da verovnik, kateremu že pripada zastavna pravica, katero je pridobil na podlagi pogodbe, zamore započeti eksekucijo proti zastavljeni stvari s ceditvijo, — z odlokom od 14. oktobra 1879, št. 10638, odbilo revisijonalni rekurz ter pustilo v moči odlok c. kr. višjega deželnega sodišča teržaškega. T.

Pravost ali pristnost rokopisa se more tudi po pričah dokazati (§. 333 in 335 obč. sod. r.).

C. kr. sodnija v Bistrici je po tožbi Marije J. de pr. 9. sept. 1870 št. 6090, z rabsodbo od 22. decembra 1880, št. 9445, za pravo spoznala: „Toženi dr. Franc Č. je dolžan spoznati, da je iz pisma od 7. februarja 1869 izvirajoča terjatev Marije J. v znesku 500 fl. c. s. c. likvidna, da je torej vsled odloka od 18. junija 1870, št. 4109 v korist tožiteljice na zemljiščih urb. št. 379 in 410¹/₂ ad Postojina za terjatev 500 gl. s. pr. vknjižena prenotacija (predznamba) in superprenotacija opravičena in toženec dolžan tožiteljici na 90 gl. 49 kr. izmerjene sod. stroške v 14. dneh pod eksekucijo povrniti.“

Razlogi.

Tožba se opira na pismo ddto. Reka 7. februarja 1869 A ad I., v katerem je toženec dr. Franc Č. potrdil, da je po storjenem računu tožnici pod raznimi naslovi znesek 500 gl. dolžan postal, ter se zavezal, njej ta znesek s 6% obrestmi ob letu plačati.

Ker je toženec oziroma njegovej zapuščini postavljeni skrbnik zanikal, da je dr. Franc Č. imenovano pismo svojeručno pisal in podpisal, ima tožnica po §. 104 in 134 obč. sod. r, dokazati, da je pisava prava ali pristna.

Pristnost pisave je ponudila tožnica dokazati s pričami Adolfom Gotthardijem, Josipom Razpičem, Ivanom Jurašičem, Francem Blažem in Maksom Jenkom, kateri dokaz je tudi najvišji sodni dvor z predrazsodbo od 13. sept. 1877, št. 2501 dopustil. Vse te priče (razen umrlega Gotthardija) potrdé, da je dr. Franc Č. pismo od 7. februarja 1869